

מיה ארבטובה

'97

בפרס ראשון זכתה הלנה דוביטשווילי, תלמידת בית ספר עירוני אי (הכינה לתחרות: ליאורה אקסלרוד) שהקרינה ביטחון, יכולת טכנית טובה והיחידה שהתמודדה היטב עם הפירואטים. הלנה זכתה בפרס יוקרתי. אבל אינה יכולה לקבל תעודת-בגרות, להתייחס לצה"ל, משום שאין לה תעודת זהות... משום שלא רשמה באיזה טופס שאמה יהודיה. למרות שבדרכון הרוסי של האם הדבר כתוב בפירוש. סיפור ישראלי מרגיז.

כלת הפרס השני היא הלנה דמיטריאנקו, תלמידת ליאורה בינג-הייזקר (הכינה לתחרות: גיאנה שקריאן) שמקרינה מוזיקליות ושמחת מחול. לאלה נגלי (פרס שלישי), תלמידתה של מרים קאופמן נוכחות בימתית, ביטחון, שיווי משקל (שבלט בעיקר בואריאציה מתוך "היפהפיה הנמה"). אך הקפיצות שלה אינן די קלות וכמו אצל מרבית המתמודדים, הפירואטים הם עדיין מכשלה.

את הפרס הרביעי קיבלה סוטה גרוזובסקי, תלמידתם של אילנה ואדם פסטרנק (הכינה: ברידז' אותאר). יש לה גוף נפלא, אלגנטיות וחזות של בלרינה, אבל יש מקום לשיפור הזרימה התנועתית וההבעה שלה.

עוד בלטו לטובה בתחרות אנה זובטוב (בינג-שקריאן), שהריקוד שלה הוא התפרצות נפלאה של אנרגיה ורעננות, ואלכסנדר ווליצקי, תלמיד של מרים קאופמן, עם נוכחות בימתית נעימה, ניתורים גבוהים וקלים, וסבובים מצוינים של tour en l'air המסתיימות בנחיתות רכות ואלגנטיות.

התחרות לבאלט קלאסי על שמה של מיה ארבטובה, אחת המורות הראשונות בארץ לבאלט, התקיימה לראשונה בשנת 1989. כוונת העמותה, המנהלת את ענייני התחרות, היא שיפור ועידוד רמת הביצוע של הרקדנים בארץ.

בתחרות הראשונה השתתפה גם מיה ארבטובה עצמה, שנפטרה זמן מה אחר כך. תחילה התקיימו התחרויות מדי שנה, בשנים האחרונות הוחלט לקיים פעם בשנתיים. במאי התקיימה התחרות בפעם השביעית, גם הפעם במרכז סוזן דלל.

בשנים האחרונות נוצרו קשרים בינלאומיים בין התחרות ע"ש ארבטובה לתחרויות באלט בארצות אחרות, אליהן נשלחו זוכי התחרות בישראל בתמיכת המחלקה לקשרי תרבות ומדע במשרד החוץ. בין היתר נשלחו זוכים לתחרויות שהתקיימו בשנחאי, הלסינקי, לוזאן וטוקיו.

כפי שמסרה מנהלת התחרות, נירה פז, הוגשו יותר מ-20 מועמדים לתחרות.

לשלב הגמר של תחרות מיה ארבטובה 1997 עלו שירי שי, אלכסנדר ווליצקי, שרונה חיינדרבה, לנה דבוסקין, הלנה דמיטריאנקו, אלה נגלי, מאיה קרמר, אנה זובטובה, סוטה גרוזובסקי והלנה דוביטשווילי. כל מתחרה הופיע בשתי ואריאציות מהרפרטואר הקלאסי, כשאחת מוכתבת והשנייה בחירה חופשית. לרוב המתמודדים טכניקה נקייה, אקספרסיביות וקווים ארוכים ויפים. המכשול העיקרי הם הפירואטים. הפחד ממשוכה זו מורגש היטב. הקפיצות הגדולות, בעיקר rond de jambe en tourant, אינן די גבוהות ומרחפות, והנחיתה אינה רכה וחרישית.

אגף האמנויות של עיריית תל אביב-יפו, בהנהלת ד"ר שוש אביגל, עומדת לקבוע שלט מיוחד מעל לכניסה לבית מס' 72 שבשדרות בן-גוריון, הבית בו היה הסטודיו לבלט של מיה ארבטובה.

שעה שהסטודיו היה פעיל, היו אלה עדיין שדרות הקק"ל. הסטודיו נמצא בקומת הקרקע, ואפשר היה להגיע אליו או מהכניסה הראשית, או סביב, מן החצר האחורית. מיה עצמה התגוררה בקומה הראשונה שמעל לסטודיו.

לא רק תלמידיה של ארבטובה, גם כל להקות הבאלט האורחות שהגיעו להופעות בארץ בשנות ה-40 וה-50 היו אורחים בסטודיו זה, ששימש לשיעורים היומיים ולחזרות. כאן התאמנו והזיעו כל גדולי הדור ההוא, ביניהם גירום רובינס, ז'אן בבילה, הארלד קרויצברג והבאלרינות המפורסמות של אותם זמנים.

בין חניכיה של ארבטובה היו נירה פז, זוהרה סימקין-מנור (בת אחותה של מיה) וגברים אחדים, שהגיעו לרמה מקצועית נאותה, ביניהם משה לזר וראובן פורמברג. אולם, ללא מסגרת מקצוענית לא היה לאומנים אלה היכן לעבוד. לכן הם נדדו לאירופה ולאמריקה. נירה פז רקדה בניו-יורק, סימקין-מנור ב"באלט ראמבר" הלונדוני, משה לזר בספרד ופורטוגל וראובן פורמברג בהולנד. כיום הוא אחד ממנהלי הבאלט הלאומי של הולנד.

הסטודיו שהיה ממוקם מול הכניסה לגן-החיות של תל-אביב (כיום מצוי שם קניון "גן העיר") שימש בית-ועד לכל אומני המחול, ובזכות הציוד המשוכלל, מקום חזרות ללהקות שונות.

הזוכים בתחרות מיה ארבטובה 1997, מימין לשמאל:

- פרס ראשון: הלנה דוביטשווילי
- פרס רביעי: סוטה גרוזובסקי
- פרס שלישי: אלה נגלי
- פרס שני: הלנה דמיטריאנקו
- ציון לשבח: אלכס ווליצקי

